

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravništvo in ekspedicijski pisarni, „Katol. Tiskarna“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Slemenških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 84.

V Ljubljani, v petek 13. aprila 1894.

Letnik XXII

Državni zbor.

Dunaj, 12. aprila.

Budžetna razprava.

(Sesti dan.)

V pričetku današnje seje odgovarjal je minister notranjih zadev na nekatere interpelacije; v prvi vrsti zavračal je interpelacijo Pernerstorferjevo glede slovaških delavcev, katere so s silo spravili k angleški plinovi družbi, ko so bili njeni redni delavci nedavno ustavili delo, rekši, da je policijska preiskava pokazala, da je vse to izmišljeno. Nobenega niso silili k delu, nobenega niso pridrževali nazaj, nobeni delavci se niso ožgali itd.

Jednako odločno je zanimal interpelacijo poslanca Biankinija, v kateri trdi, da se avstrijski konzuli v Ameriki pri nekem viharju, pri katerem se je ponesrečilo mnogo Dalmatincev, niso pobrigali za avstr. podložnike in jim skazali pomoči. Minister odgovarja, da ima večina Dalmatincev v Ameriki ameriškano državljanstvo, avstrijskim podložnikom pa so konzuli ponujali svojo pomoč, katero so pa sami odklanjali, rekši, da so z vsem potrebnim preskrbljeni. Nekateri so se celo hudovali, da se jim je ponujala podpora. Očitaneje v interpelaciji, da naši konzuli z redkimi izjemami niso vajeni, brigati se za naše državljane, zlasti če so Hrvatje, rekel je minister, je nezaslužen žaljenje c. kr. konzularskih zastopnikov, ki ga mora z vso odločnostjo odvrnati. Ravno tako odgovarja minister na neko drugo interpelacijo Biankinijevo glede ravnanja politične gospodske in žandarmerije v Šibeniku, rekši, da je dotično obdolževanje v interpelaciji neutemeljeno in neopravičeno in da nima vzroka, zaradi tega kaj posebnega vzkrepati.

Potem se je nadaljevala razprava o notranjem ministerstvu, pri kateri je prvi prišel k besedi poslanec Krauss, ki je poudarjal potrebo popolne preustroje političnih uradov. Okrajni glavarji bi morali osebno poznati vse osebe svojega okraja, ki v političnem življenju količkaj veljajo, zato bi morali biti okraji manjši, kakor so zdaj. Kakor Pfeifer grajal je tudi on, da je v političnih uradih preveč plemičev, in priporočal, kako naj bi se manj premožnim omogočilo službovanje pri političnih uradih.

Za njim so govorili še Pernerstorfer o društvenih zadevah, Süß in Spinčić, ki je razpravljal razmere na Primorskem. Za njim poprijel je besedo minister Bacquehem, ki je skoraj dve uri odgovarjal raznim govornikom in pojasnoval vladno stališče.

Govor je v marsikaterem oziru zanimiv, ker je priznaval napake, ki se tu in tam godé, ne da bi pa krivda zaradi tega zadevala vladu. Posebno obširno je odgovarjal Spinčiću glede raznih dogodkov v Istri, zato bo morebiti prav, dotične odstavke objaviti po stenografičnem zapisniku.

Za ministrom govoril je še poljski posl. Byk, potem pa bo seja menda zaključena, ker je za zvečer sklicanih nekaj odsekov. Jutri ne bo nobene seje, ravno tako bo zbornica tudi v prihodnjem tednu počivala ob dnevih, ko bode zboroval davčni odsek.

Košutova komedija na Reki.

(Izv. dopis.)

Cloveku se že stedi tako neumno in nedostojno oboževanje Košuta ne samo na Ogerskem, a tudi v njihovi nepošteno prisvojeni Reki. Novine že ne

vedo, kaj bi pisale in kako bi ga slavile. Vendar ponehava ta navdušenost.

Vse je bilo že gotovo, da dopeljejo tega re-negata iz Benedek v Reko, najet je bil tudi parobrod, novine nagovarjale so Rečane, da naj se pokažejo patrijotične o tej priložnosti. A zadnji čas se jim je izjalovilo upanje, gotovo v tajno zadovoljnost večini mesta, saj so se izognili mnogim stroškom, dolgovi pa že tako niso majhni. Zdi se pa tudi, da je moral od vlade nek drugi veter pihnuti, ker magistrat ni hotel ravno velike deputacije k pogrebu poslati, čeravno so neki občinski odborniki to predlagali, zlasti neki Waluschnig, kateremu so potem mažarski dijaki ovacijo napravili. Deputacija je šla na lastne stroške. Ta čudni katoličan stavljal je še sledeči predlog: „Naj se opravi slovesni requiem (!) za dušo umrlega pokojnika osmi dan po pogrebu.“

Res smešno in žalostno. Kako je vendar mogoče, da se morejo pojmi tako zmešati pri človeku, ki je vsaj nekaj o katoličanstvu slišal? Ali kakor se vidi, na Reki je ta neumnost mogoča. Pametnejši od W. je bil referent, kateri ga je opomnil, da Košut je bil protestant in da „requiem“ v katoliški cerkvi ne bi bil mogoč. — A zastonj, W. si ne dá izbiti iz glave „requiem“-a. Zahteva, da se pa pri protestantih napravi, čeravno imajo samo majhno kapelico. (Protestanti — requiem! ubi pamet!)

Župan mu odgovori, da časopisi nič ne sporočajo gledé „requiem“-a. „Prosim“ — zavrne ga W. — „le vzemite v roko novine in videli bode, da prav po mnogih krajih na Ogerskem se opravlja „requiem“ za dušo velikega pokojnika. Kjer ni protestantskih cerkv, maševalo (sic!) se bo na prostem.“

LISTEK

Dve sestri.

(Povest. — Slovaški spisal Sv. Hurban Vajansky.)

I. Stari list.

Po toplem avgustu nastopil je deževni september. Vaščani so morali ostati v svojih kočah kakor po zimi. Pota so bila polna blata — dolgočasje vgnezdilo se je v hišo Varinskega, dasi je bila njega rodbina precej mnogobrojna. Dve dorasli hčeri in dvoje manjših otrok oživljalo je dom gospoda Varinskega, umirovljenega sodnika. Burno mestno življenje završeval je v vaški tihoti. Za prihranjene novce kupil je ondi srednje veliko posestvo po onemoglem posestniku. Za svojega uradovanja je slul kot strog in nepristransk sodnik. In še zdaj je odsevala iz njega plavih oči sodčeva strogost in resnoba. Proti ženi in otrokom je bil oster, sovražil je krivičnost in zlobo z ognjem krasne svoje duše. Kedar je čul o kacic nerednostih in stiskah, tedaj je vzplamtel v silnem gnjevu. Takrat bilo je pretežko približati se razburjenemu starcu. Gospa Varinska se je sama umaknila — otroci so se pa razpršili po hiši. Zanj je bilo najhuje, ako je zasačil koga, da laže! V tem oziru je bil neizprosni.

Zenil se je precej pozno, njegova žena je bila osemnajst let mlajša od njega. Hčer Ano je ljubil goreče, baje radi njenega tihega in resnega značaja.

Mlajša, Elena, je časi dražila v njem gnjev, kajti bila je nagnjena malim domačim kovarijam, toda to končno ni manjšalo njega očetovske ljubezni. Svoje prestopke je umela Elena poravnati z odkritosrčnim kesanjem in dobrikanjem. Dvanajstletni sin stal je pod strogim očetovim nadzorstvom. On sam mu je bil učitelj, učnih ur držal se je strogo; Jenik se je dobro učil, seveda so ga veselile še bolj otroške igre. Mlajša sestra, desetletna Milka, bila mu je posebno naklonjena. Imela je svetli, otožni očesci, in blede, skoro nezdrave barve obličja.

V izbinem kotičku pri kuhinji igrala sta se najmlajša dva otroka Varinskega. Gost dež jima je branil, tekati po vrtu in dvoru.

„Beri mi Robinzona“, prosi deklica.

Jenik prinese knjigo in usede se k sestrici na klopico. Ona se pritisne k njemu. Tihim glasom čita ji morda desetič povedko o pustolovstvu neposlušnega sina. Iz velicij oči dekličinih sveti napetost, vsako besedo lovi z žejno dušico.

„Janko, pojdiva obiskat siromaka Robinzona! Zanj sem prihranila kolač, dobro mu bode gotovo teknil.“

„Oh, Milka, to ni mogoče, ker je on daleč, daleč za morjem!“

„Usedeva se na ladijo.“

„Pri nas ni pristanišča! Vozijo sicer brodi po reki, toda ti ne plujejo v morje. In da bi šli, ne dovolili bi nama oče.“

To je bil Milki tehten dokaz. Tožno nasloni

glavico na ročico, ter misli na opuščenega Robinzona na pustem otoku.

Na podstrežji brskala je Elena v starih listinah, vloženi v zaboj. Bili so to stari akti, listi, brošure in stare novine. Dež je kapljal na strešne škrljice, prilično je prodrila kapljica preko škrljice in kanila na mazivo podstrežje. Domača mačka sedela je v svislih in predeč zrla na delo svoje veliteljice. „Kaj neki ondi išče“, mogla si je misliti mačica, — „morda bi rada vjela miško?“ — Stara zaprašena šara se je tudi čudila. Divan z zlomljeno nogo in raztrgano prevleko spominjal se je minolih časov, ko je ta razvita deklica po njem skakljala še ko dete, otepala z nožicama, da so uboga peresa kar pokala! Glej! glej! Vsaj kuka spiralka poklenega vzmeta razmotana iz divana. Otroški stolček pohabljen stal je tik divana. Kje so ti časi, Elenka, ko so te posajali nanj, deščico zateknili in pripeljali k mizi! Tamkaj zopet vrči, kopa nevezanih knjig, korito s pepelom, s kljuke visi žolti tobak. V temnem kotu pod samo hišno streho je zaboj z zajčarji. Kruhowe košarice, pasti za miši, osušeni, iz obročev razpali sodi, ostanki skrinje, polomljeni in odrgnjeni loparji. In med to zmesjo in staro šaro brhka deklica, kipeče mlade krvi in čarobne krasote! Svitli lasi povišujejo divnost, ki plamt iz tega nedolžnega ženskega bitja. In svetle te oči, odkritosrčne, jasne poteze po obličju in nestrpnost v kretanju, to vse preveva svit — ondi ni sence. Ana, nje sestra, zamišljena, otožna, zdi se, da ji je kakor natoren kontrast. In vendar sta narazen samo za jedno leto. (Dalje.)

— A vse prizadevanje ni nič pomagalo, „requiem“ je bil zavržen s 33 glasovi proti 3.

Usmilili so se vendar Košuta reški židje, poslali mu lep venec in opravili za njega „p e v a n i r e q u i e m“. Ker je njih tempelj premajhen, vzeli so v najem za to sobano v hotelu „Deak“. — Kakor novine trdijo, bil je ta spomin za pokojnega veličasten. (Tukaj ne rabijo več besede „requiem“, kakor prej.) Sobana je bila vsa v črnem, v dnu na odru visela je Košutova slika, okoli nje nekaj sveč — prostor ves napolnjen z meščani. Pelo je neko mažarsko društvo. Rabin proslavljal je v mažarskem jeziku protestanta Košuta in opravil neko molitev za njega. Ali so pa tudi neznačajni Rečani razumeli, kaj moli, to je drugo vprašanje. Komentara k temu ni treba. Židje so prebrisani v znajdbi sredstev za popularnost, hitro vedo, s čim se mlačen, nemaren kristijan vloviti dá. Mundus vult decipi ergo...

Govor poslanca g. prof. Franca Šukljeja

v državnem zboru dne 5. aprila.

(Dalje.)

Koalicija.

Temu nasproti je pa v bolj severno ležečem Mariboru, mnogo bližje nemški meji, v mnogo manj čistem slovenskem ozemlju vredba, po kateri se slovenska mladina na spodnji gimnaziji v posebnih razredih največ poučuje v slovenščini. Pač je vse-kako le pravično, če se učna uprava ozira na naše želje tudi v Celju in besede ministre so mi dale upanje, da se naši pravični zahtevi ustreže.

Ne sklicujte se, gospôda moja, na razburjenost! (Poslanec Robič: Umetno napravljeno!) Gospod tovariš Robič ima prav, razburjenost je le umetno vzbujena. Navesti vam hočem eklatanten dokaz iz lista, ki gospodu Forreggerju ni popolnoma neznan. To je „Deutsche Wacht“, glasilo čeških Nemcev. „Deutsche Wacht“ dobro poznam in vem, da ta list samo hujska. Priznavam, da se na naši strani mnogo greši, ali prednost gre „Deutsche Wacht“. Videli bode, kako se v tem listu obravnava stvar, ki je poslednji čas jako razburjala nemške kroge na Spodnjem Stajerskem.

Dne 22. marca t. l. je „Deutsche Wacht“ prinesla članek „Der neue Bezirksschulinspector in Rann“, v katerem pripoveduje, da je neki gimnazijski profesor iz Celja imenovan okrajnim šolskim nadzornikom v Brežicah. Ta mož se tako-le kritikuje:

„Osebnost je neomadeževan značaj. Kolege ga cenijo in učenci spoštujejo človekoljubnega učitelja.“ Mislil bi, da bode sama zaklicala, ko ga tako hvali: „Sem ž njim, tacega moža hočemo za šolskega nadzornika!“

Ne, gospôda moja, takoj zraven stoji: „Gospod profesor je Slovan po rojstvu in mišljenju, pri volitvah voli slovenske kandidate. Zaradi tega ne sme biti slovenski nadzornik.“ Dalje: „Tukaj imamo opraviti z oškodovanjem nemških koristij.“ In na to: „Jedno najkočljivejših nemških zahtev je, da nemški okraj mora imeti tudi nemškega nadzornika.“

Kakšen je pa ta nemški okraj Brežice? Tu je jugovzhodni konec Stajerske, na jedni strani meji na Hrvaško, loči ga le Sotla, na drugi strani pa na Kranjsko, kjer je Sava meja. In, gospôda moja, take majhne vode ne delajo narodne meje; za to so ogromne reke, da ločijo narodnosti.

Oglejmo si ta okraj po ljudski štetvi. Po poslednji ljudski štetvi je imel okraj Brežice, o katerem se pravi, da bi se oškodovale nemške koristi, motila nemškonarodna posest, da se pošten, neomadeževan Slovenec imenuje za nadzornika, 45.000 Slovencev in 900 Nemcev. Ito to le po občevalnem jeziku; ko bi pa se bolje ogledali rod teh 900 Nemcev, bi se število še precej pomanjšalo. O tem sem spregovoril, dasi nisem bil izzvan, ker vidim v tem nevarnost za koalicijo, če se smatra za kratenje narodne posesti, ako se obdrži svoje in sosedu kaj da. V tem je večja nevarnost, kakor v napadih in viharjih Mladočehov.

Elementi, ki tako postopajo, škodujejo koaliciji v njenih temeljih in pri korenini.

Gospôda moja, kaj je pa pogoj za koalicijo? Jaz mislim, da se stvar opira na to, da se posreči, previdne može in zmerne elemente vseh strank do tega pripraviti, da sicer odložé velika politična vprašanja in se z vsemi silami poprimejo kulturnih in gospodarskih stvari in dobé na temelju skupnega dela podlago za bodoče temeljito politično razpravljanje. To je pa mogoče, ako koalirane stranke popusté sedanje boje in pravične ter utemeljene zahteve stvarno pretresajo, ne pa le s stališča političnega boja.

Tako je v celjskem slučaju.

(Na to je govornik spregovoril ob kratkem o razmerah v ljudskih šolah na Koroškem.)

Učno ministerstvo ima odlične strokovnjake na razpolago. Da se prepriča, kakšne so razmere na Koroškem, bi nekaj predlagal, čemur lahko vse stranke pritrdijo. Učno ministerstvo naj pošlje jednega ali drugega strokovnjaka na Koroško, da se

prepriča na mestu o vseh na teh šolah, da se zlasti prepriča, more li slovenska mladina slediti pouku. Temu se od nasprotne strani tem manj more ugovarjati, ker gospôde trdijo, da so vspehi izvrstni in s tem končujem, kar sem imel povedati v narodnem oziru.

Se nekaj bi omenil. Prijetno nam ni, vedno govoriti le o slovenskih stvareh, ali kadar se govori de rebus slovenicis, mislim, da ne gre za majhne želje majhnega, neznanega naroda. Položaj je pri nas tak-le: V našem narodu se borita mej sabo dva toka. Jeden tok, ki ima sedaj še večino, teži po razvoju narodne posebnosti z vednim ozirem skupnodržavnih koristij in s tesnim naslanjanjem na zapadno kulturo. Drugi, morda naravnjejši tok, izvira iz čuvstva skupnosti jugoslovanskih narodov in nevedé, to prihaja nehoté, se vedno bolj odvrta od zapada in svoj obraz obrača proti vzhodu. Vlada in koalirane stranke bi morale resno stvar premisliti in podpirati prvi tok, da dosežejo to, kar mi želimo v interesu naše države in v interesu našega naroda. (Konec sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. aprila.

Katoliško gibanje na Moravskem. Ne le Mladočehi temveč še bolj se Staročehi bojé katoliškega gibanja. Pri tem je pa vedno očitneje, da so pristni liberalci, da le do sedaj tako očitno niso hoteli pokazati, kakor Mladočehi. Te dni je katoliški „Hlas“ resno vprašal Staročeha, kako da mislijo o krščanskem stališču. „Moravska Orlice“ na ta jako zavito odgovarja, ali prav za prav se vsakemu odgovoru izogiblje. Če kaj vera trpi, naj se pa duhovniki bolj brigajo za duhovno pastirstvo. To je pač pristen liberalen odgovor. Potem pa list priporoča, da naj se vse popusti, kar bi utegnili razdvajati Čeha, torej tudi katoliška stvar, da se morda ne zameri kdo Mladočehom. Pri takih razmerah bodo pač moravski katoliški možje prisiljeni popolnoma samostojno se organizovati, ker vkup s Staročehi več hoditi ne bodo mogli.

Shod vladarjev. Po časopisih se je že pred nekaterimi tedni pisalo, da se snideta ruski in nemški cesar in da k temu shodu pride najbrž tudi Franc Jožef. Tedaj se je govorilo, da se vladarji snidejo v Nemčiji. Sedaj pa ruski listi znova govoré o shodu in trdijo, da cesar Viljem pride v Rusijo obiskat carja in da k temu shodu pride najbrž tudi cesar avstrijski. Sploh pa večina ruskih listov kaj prijazno piše o Nemčiji in Avstriji. Kako ugoden zdi se Rusom sedanji položaj, vidno je iz tega, da največji ruski listi se bavijo z vprašanjem, da bi se evropske države razorožile, ko je mir zagotovljen. Niti v Bolgariji, niti v Srbiji več ne vidijo resnih ovir dobrih odnošajev treh cesarstev. Vse kaže, da se vračajo dnevi trocarske zveze.

Rusija in Črna gora. Ruska sveta sinoda je poslala metropolitu na Cetinjah dragoceno evangeljsko knjigo. Poleg tega je pa peterburški metropolit pisal prijazno pismo cetinjskemu metropolitu. V tem pismu ga nazivlje metropolita skaderskega in primorskega, nadškofa cetinjskega, eksarha ipeškega in vladiko črnogorskega in brdskega. V pismu pravi, da je pravoslavje najboljša varstvo za slovanstvo, zato je pa je dolžnost gojiti pravoslavje v vsej čistosti. Poslano evangelje pa bodi znamenje jedinstva mej Rusijo in Črno goro po krvi in duhu, po jeziku in veri. — Metropolit je morda trdno prepričan, da je pravoslavje najboljša varstvo slovanstvu, ali ko bi bolje poznal vsaj avstro-ogerske pravoslavne, bi pa morda precéj drugače sodil, ker videl bi jih le prepogosto hoditi roko ob roki z nasprotniki slovanstva. Nameščenje nadškofijske stolice zagrebške je pa pokazalo, da imamo Slovani tudi dobre varuhe drugod.

Srbija je pač dežela raznih intrig. Sedaj se baje general Grujić in pa bivši regent Ristić pogajata, da bi odstranila sedanjo vladu in na lep način spravila radikale na krmilo. Stavila sta baje že kralju take predloge, da bi bila radikalna vlada lahko mogoča. Radovedni smo, v čigavem imenu se Ristić pogaja. On nima nobene stranke več za seboj. Liberalci sami ne marajo zanj. Grujić pa pri radikalcih tudi nima tacega zaupanja, da bi v njih imenu mogel kaj obetati. Zato pa nimamo upanja, da bi moglo biti kaj iz teh pogajanj. Radikale morda tudi zares pridejo v kratkem na krmilo, pa le tedaj, ako drugače ne bode mogoče vladati. Osoda Srbije je odvisna od bodočih volitev, ne pa od Ristićevih in Grujićevih intrig, ker nimata strank za seboj.

Francija. Tisti, ki so pričakovali, da se bode položaj za katoliško cerkev kaj v Franciji

izboljšal, so se motili, kakor se kaže. Kakor se dá posneti iz izjav raznih ministrov, se hočejo držati v cerkvenih stvareh popolnoma politike prejšnjih vlad. Trgovski minister Marty je v nekem govoru na banketu v Carcassonu zagotavljal, da se sedanja vlada ne odreče nobeni pridobitvi prejšnjih vlad. Ministri spoštujejo vsa mišljenja ali dopustili pa ne bodo, da bi iz tega kdo izvajal kake prednosti. Sol-skim in vojnim zakonom morajo se vsi pokoriti, v tem ne poznamo slabosti in prizanesljivosti. — Sol-ski in vojaški zakoni so pa baš tisti, s katerimi se pravi katoličani sprijazniti ne morejo, zatorej tudi nobene vlade podpirati ne morejo, ki se v tem oziru drži stare politike.

Italija in Francija. Francoskega časopisa „Figaro“ sodelavec je imel pogovor s kraljem Humbertom o političnem položaju. Kralj je rekel, da je neumno trditi, da Italija želi vojske. Vojske ne dopušča italijanski budget, pa tudi zdrava pamet ne. Italija je vse žrtvovala, da si je priborila zjedinitje, sedaj naj bi pa to, kar si je pridobila, postavljala v nevarnost. Italiji je treba gledati, da kaj privaruje. Vojske se ni bati, mir je zagotovljen in ga utrjujejo prijazni odnošaji mej Avstrijo, Nemčijo in Rusijo. Katera vlada bi pri današnjem popolnem orožju se se upala začeti vojsko. Zmaga bi zahtevala toliko krvi, da se vsak vladar mora kar tresti za svoje vojake. Vsa Evropa želi miru. Italijani vidijo v Francozih vedno svoje prijatelje. Solferino in Magenta, kjer so se Italijani in Francozi vkupno bojevali, se ne dasta izbrisati iz zgodovine. Na obeh straneh planin bodo se spoznali, da staro prijateljstvo še ni prenehalo, ali je vedno trdnjejše.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 13. aprila.

(„Slovenski Gospodar“ o Šukljejevem zadnjem govoru) pravi, da je ta govor sila močno razburil vse Slovence ter dostavlja: „Naj si ne domišlja gospod Šuklje, da se kateri Slovenec res toliko zavzema za koalicijsko vladu, češ nič boljšega ne more biti pod milim nebom. Na kratko rečeno: koalicija, kjer pod jednim klobukom igrajo liberalci, Poljaki in konservativci, je v sedanjem času potrebno zlo. Kaj pa hoče reči profesor Šuklje o teženju nekaterih Slovencev k vzhodni kulturi? Večina Slovencev razumeva te besede, da nekaj Slovencev kopruzi za pravoslavje in Rusijo; in tako se te besede utegnejo razlagati na najvišjem mestu. Nimamo dovolj ostrih besedij, da bi zavrnil tako sumničenje in obrekovanje. Vsak Slovenec povzdiguje te dni svoj glas zoper sicer spretnega poslanca Šukljeja: Vi nas nimate pravice sumničiti in grditi, zato Vas pa dolenjska mesta in trgi niso poslali v državni zbor! Mi smo bili, smo in bodemo zvesti Avstrijci, ki bomo, če treba, s krvavečim srcem, da v poslednjem izdihljaju klicali iz dna udane duše: Bog živi našega cesarja, Bog živi Avstrijo!“

(Pogreb kanonika Alijančiča.) Iz Celovca, dne 12. aprila: V častitljivem, lepem spravodu spremili smo včeraj truplo pokojnega zaslužnega stolnega kanonika, preč. gosp. Andreja Alijančiča na grobišče pri Sv. Rupertu. Bil je dolg spreved, kakoršnih Celovec malo vidi, in ki je kazal, kako priljubljen je bil blagi pokojnik povsod. Došlo je okrog sto duhovnikov, zlasti slovenskih, da skažejo spoštovanemu svojemu sobratu zadnjo čast. — V korarski hiši je blagoslovil truplo preč. g. dr. Val. Müller, stolni prošt itd. in vodil spreved v stolnico, kjer so čakali mil. gospod knezoškof in truplo v drugič blagoslovili, bogoslovci pa so zapeli primeren zbor. Iz stolnice na grobišče je vodil spreved preč. g. stolni školastik Gr. Šelander. V sprevedu so šli gojenci zavodov „Vincencijeve družbe“, kateri je bil pokojnik neutruden dobrotnik, mali semenišniki, dolga vrsta bogoslovcev in duhovnikov, za krsto pa sorodniki, korporativno odbor družbe sv. Mohorja ter mnogo vernikov. — Danes je bilo v stolnici za pokojnika slovesno opravilo, katerega se je udeležilo precej ljudstva in mnogo duhovščine. — Svetila pokojniku večna luč!

(Famozna oporoka.) Iz Celovca, dné 12. aprila: Poročal sem Vam že, da je tu umrl strastni sovražnik Slovencev, dež. sodišča c. kr. svetovalec Ferd. Steiner. Po geslu „De mortuis nil nisi bene“, sem molčal o „zaslugah“, katere si je pokojnik pridobil kot zagrižen agitator za germanizacijo. Pa pokojnik sam ni hotel, da se o njem molči, hotel je veljati tudi po smrti še za nepoboljšljivega slovenozreca! Tudi v oporoki svoji kaže brezmejno sovraštvo

svoje do Slovencev, on, ki je sodil za časa tudi Slovence! Čudne stvari se pripoveduje o njega oporoki po mestu. Samo jeden izgled! Oporoka ima tudi določilo: „Kein slavischer Geistlicher darf mich bei meinem Begräbnisse begleiten, denn diese russische Bande (!) ist nichts nutz!“ To pové dosti! Tako je zapisal mož, ko je moral misliti, da treba umreti. I tu ni mogel opustiti sovražne misli do Slovencev, posebno do slovenske duhovščine, katero nazivlje „russische Bande“, in tako bivši merodajni člen c. kr. okr. šolskega sveta za celovski okraj itd.!! Je-li kje pod solncem kaj enakega? — Oporoka ima še druge, recimo zanimive in čudne določbe, n. pr.: „Mylius u. Heiss haben bei meinem Begräbnisse wegzubleiben, denn sie sind schlechte Richter“. Tako sodi v oporoki svoji sodnik o sodnikih! Ali ni to čudno, kaj naj o tem mislimo? — Res čudne, prečudne stvari se pojavljajo na Korškem; — kam jadramo?

(Mestni svet tržaški) imel je minolo sredo svojo VII. javno sejo v navzočnosti 39 mestnih očetov. Po prečitavanju zapisnika poslednje seje priobčil je župan zahvalo dotičnih učiteljev, katerih se je mestni svet povoljno spomnil v poslednji svoji seji. Isto tako priobčil je župan razsodbo upravnega sodišča o pritožbi južne železnice proti ministerski naredbi, ki je razsodilo v prilog tržaški občini z ozirom zgradbe kanala, ki bi prečil zlivanje voda v Skocijansko jamo. Upravno sodišče razsodilo je v prilog občini vsled tega se je sklenilo zgraditi kanal pri Gornjih Vre mah. Ker je postalo prašanje glede javnih skladišč zopet pereče, poročal je obširno v tem smislu svetovalec Benuzzi ter izrazil mnenje, da sočasni statuti, katere je izdelala vlada in mestni svet sprejel, škodljivi tržaški trgovini, ter predlaga, da ostanejo v veljavi stari. Izvolila se je deputacija, ki bo odšla na Dunaj k trgovinskemu ministru prositi, da ostane vse pri starem kopitu v upravi javnih skladišč. Svetovalec d' Angeli predlagal je neko reformo z ozirom na javne zgradbe. To sta priporočala tudi okoličanska svetovalec Gorup in Dolenz ter nasvetovala, da se izvoli komisija, ki bi zadevo proučila; v tej komisiji naj bo zastopana tudi okolica. D' Angeli je predlog je bil zavržen, ker so proti njemu govorili bolj vplivnejši mestni očetje. — Priznala se je uradnikom Rivolterjevega vrta, ki je v mestni upravi, jednakopravnost z mestnimi uradniki. — Predlog šolskega odbora, da se dovoli 19.000 gld. za razširjenje šole v Škednju, je bil zavržen s 17 proti 14 glasovi in tako seja zaključena.

(Posledice vinske klavzule z Italijo) najbridejše občuti siromašna Dalmacija. Dalmatinskega vina se je nekaj prodajalo mnogo v notranje avstrijske dežele in na Francosko. Dalmacija proda vsako leto okoli 1½ milijonov hektolitrov svojega pridelka; ob sedanjem času se ga je večina že prodala po ugodnih cenah po 10—15 gld. Letos ležiti pa še dobri dve tretjini vina po kletih na žalost ubogemu kmetu, kateri ne more do denarja, čeprav se vino prodaja po 7—8 gld. hektoliter, torej za polovico prejšnje cene. Pač žalostne so posledice te klavzule.

(Ogenj.) Iz Babinega polja: V ponedeljek dne 9. t. t. krog 5. ure popoldne nastal je požar; nevarnost je bila velika, osobito sedaj v suši. Pogorela je posestniku Jakobu Mlakarju h. št. 5, hiša in vsa gospodarska poslopja. Cenijo škodo na 900 gld., zavarovan je bil za malo svoto. Kako da je požar nastal, se ne vé. — Požarna bramba iz sosednega Prezida je bila kmalu na mestu; hvala vsem, posebno g. Vilharju, ki je poslal takoj ljudi iz svojih parnih žag na pomoč.

(V premislek mestnim očetom kamniškimi in drugim merodajnim krogom.) Iz Žg. Perovega pri Kamniku dne 11. t. m.: Vas Perovo z okolico je po naravni legi kraj, kakoršnega vé čislati domačin in še bolje tujec. Lepa zemljišča, ob vodi Bistrici se raztezajoči travniki in sredi doline prijazno plodno polje; a nekoliko više proti vzhodu lepo vzneseno zeleno pogorje, od koder je nepopisno krasen razgled po Kamniku in na planine. Ali kakor še mnogo družih biserov na Slovenskem, čaka tudi ta biser v zanemarjenosti boljših časov in — boljših ljudi, ljudi namreč, ki bodo zavedni dovolj, vrednost njegovo prav izpoznati in ceniti. Samo pomisliti je treba, da je Perovo le dobre četrte ure od Kamnika oddaljeno, in da ob poletnem času hodijo čete letoviščnikov se sprehajati po naši mili okolici. Tu je toraj vprašanje o „prometu za tujce“ na pravem mestu. Mislim namreč na boljše tujce, nego so lačni

židje, ki hodijo v Kamnik jaja dražiti in ki so podobni volkovom, ki gledajo, kje bi kaj „požrli“ — zanje je še to vse mnogo predobro, kajti njih toliko potrebujemo, kakor tretjega očesa v glavi. Govorim toraj o tujcih, ki zaslužijo, da za njihovo bivanje v našem kraju priredimo kaj potrebnega. Toda v kakšnem stanju je Perovo kot najbližji izletni kraj ob Kamniku? Slaba pota, kakor na Turškem in nikake zveze z mestom in ostalim svetom čez Bistrico! Že dolgo časa sem, namreč od velike povodnji, ni razum tako imenovane „novotrške brvi“ drugega prelaza čez vodo, nego par borih na stolicah slonečih tramov, kar bi o priliki deževja odnesla voda v trenutku. Kdaj se bode kaj zgodilo v tem oziru? Ali namerava mestna občina kamniška vse to pustiti v nemar? Ali jim nedostaja novcev? To ni mogoče! saj je zamogla žrtvovati za kamniški vodovod toliko tisoč goldinarjev, saj bode postavila nov zidan most v Podgoro, in govori se celo o električni razsvetljavi mesta. Toraj, oči mestni, ozrite se v Perovo! Kamnik ima še lepo bodočnost, toda k ti bodočnosti spada tudi bodočnost Perovega.

(Za pogorelece v stopiški fari) je podaril g. Janez Cinkole, gostilničar v Ljubljani 2 gld. g. Anton Jamnik, župnik v Sorici 2 gld.

(Ajdoška predilnica.) Prejeli smo ta-le dopis v spopolnilo brzojavki: Sturje dne 2. t. m. Danes ob 4. uri začela je goriti predilnica v Ajdovščini. V dveh urah uničil je že vso požar, le parni stroji in založno poslopje (magacin) se je ohranilo. Radi tega se tudi veselica naznanjena na 15. in 22. t. m. preloži na poznejši čas. Pevsko društvo v Sturji hotelo je petletnico svojega obstanka praznovati z opereto, ali ker so udje občutljivo prizadeti in je zbežnost velika se mora odložiti.

(Občni zbor družbe sv. Cirila in Metoda za Istro.) ki je bil v sredo dne 4. t. m., bil je mnogobrojno obiskan. Po nagovoru predsednika, dr. Vinka Vitezića, ki je na kratko očrtal družbino delovanje v 9 mesečnem obstoju, prečitala sta tajnik in blagajnik poročila, iz katerih posnemamo, da znaša družbino premoženje 13.000 gld., kar nam kaže veliko požrtvovalnost. Družba odpre v teku tega leta še tri ljudske šole. Spremenila so se dosedanja pravila takó, da bode družba imela podružnice liki „Matica“ češka ali pa naša istoimenska družba. V odbor so bili voljeni: dr. Dinko Vitezić, predsednik, Viktor Tomičić, namestnik; dr. M. Laginja, tajnik; dr. K. Janežić, namestnik; dr. A. Stanger, blagajnik in njegov koncipijent pravnik Koraca kot namestnik. Kot pregledovalca računov sta izvoljena veleč. g. V. Zamlić in g. Anton Sterk. Zelimo posestrinski družbi obilo sreče!

(Osrednja komisija za obrtni ponk) na Dunaju izjavila se je v svoji drugi seji proti ustanovitvi pletarske šole v Bovicu, v zasnovo jednacega zavoda v Žryi. Po daljši razpravi sklene komisija, da se premesti strokovna šola iz Marjana v Gorico, v Marjanu pa ustanovi podružnica za stolarsko obrt. Po priporočilih ces. svetnika Murnika in poročevalca radi povzdige slamarske obrti v Domžalah, vzprejela je komisija dotične predloge, ter sklenila, da se učna uprava naprosi, naj potrebno vkrene gledé na povzdigo keramične domače obrti na Kranjskem.

(Iz Brd pri Gorici.) V Vednjanu padel je nedavno sedemmesečni otrok v ogenj in je umrl vsled opeklin. Pustila je mati otroka v zibeli poleg ognja ter šla po svojih opravilih. Res kazni vredne so matere, ki imajo tako malo skrbi za svoje otroke! — V Figovicah, v kojščanski fari, pripetila se je enaka nesreča. Mati šla je po vodo; pustila je doma pred hišo dva otroke. Zaprla je sicer hišna vrata, pa ne s ključem. Po odhodu matere šla sta oba otroka v hišo, kjer je ogenj gorel. Mlajši 3letni brat padel je v ogenj in se je zelo ožgal. Na klie starejšega brata, prišla je bližnja sosedka, katera je vsega ožganega otroka potegnila iz ognja. Umrli je je otrok po večdnem nepopisljivem trpljenju. Oba nesrečna dogodka preiskovala je c. kr. komisija. Ali sta materi krivi nesreč, bo sodnija povedala. O enakih nesrečah se vendar prepogosto sliši govoriti. — Velikonočni torek pripetila se je zopet nesreča. Neki J. B. iz Kojškega vstal je jutraj okoli 2. ure iz postelje ter šel ven na hodnik, raz kateri je padel in se tako poškodoval, da je v osmih dnevih umrl. — Danes dne 9. aprila pripetila se je vnovič enaka nesreča. Okoli 4½. ure jutraj zaspal je neki M. M. iz Kojškega v žakljem polni sirka na ramenih svojo sobo v prvem nadstropju. Vrat, katera je pri

odhodu zapiral, ni mogel premakniti. Da bi jih zganil z mesta, napne svoje majhne moči; roka se mu zdrsne z vrat in moža prevrže na tla z žakljem vred. Skoraj gotovo počival bo tudi on v kratkem na goriškem pokopališču, kakor zgornji J. B. Odpeljali so ga v bolnišnico v Gorico. — Kar je starih oseb v kojščanski fari, ne pomnijo, da bi bili brez duhovnega pomočnika, kakor zdaj; zato ga pa tudi cela fara pogreša. Dne 9. t. m. zbrali so se možje in sklenili kapelanu plačo zboljšati, ker dozda je bila res pičila. Ne samo domačim, ampak vsej okolici bi bilo zelo ustrezno, če bi Kojško dobilo kapelana. Od sv. Jurija do sv. Mihaela je bila prva sv. maša pri krasno ležeči romarski cerkvi sv. Križa. Kako lepo je bilo videti na visokem griču od vseh stranij prihajati trumoma ljudstvo v hladnih poletnih jutrih k sv. maši! Dal Bog, da bi se lepi časi zopet vrnili! Trdno upamo, da bo preč. knezoškofijski ordinarijat našo ponižno prošnjo uslišal in nam poslal prihodnjo jesen zelo pogrešanega in zaželenega duhovnega pomočnika! — Z veseljem moramo priznati, da obiskuje ljudstvo v Brdih prav rado cerkev. Cerkev so ob nedeljah in praznikih jutraj in popoldne polne. Smernice meseca maja in zornice v adventu so malo manj obiskovane, kakor služba božja ob nedeljah in praznikih. A žalibog, da se ravno v tako obilnem številu udeležuje mlado in staro plesov, ki se nedeljo za nedeljo napravljajo. Dne 8. t. m. plesalo se je dveh vaseh, ki se pol ure ena od druge oddaljeni. Obe vasi spadati pod eno županstvo; torej jeden in isti župan je dal obojno dovoljenje. Za božjo voljo, kam pridemo, ako se ne postavijo meje prepogostim plesom!

(Rožica.) Včerašnji „Narod“ ima na prvem mestu poziv za bodoče mestne volitve. Mej drugim čitamo tam: „Koliko lepega in koristnega se je tekom let mej gospodarstvom sedanjega občinskega sveta storilo v našem mestu, to mora videti in čutiti vsak, a marsikaj čaka še ugodne rešitve“. Ne vemo, ali je tu večjega povdarka potrebna beseda „marsikaj“, ali „čaka“, ali obe skupaj.

Društva.

(Vabilo) na veselico, ki jo priredita narodna čitalnica in dolensko pevsko društvo v Novem mestu v nedeljo dne 15. aprila t. l. v svojih prostorih na korist pogorelcem v Zajčjem vrhu. I. Koncert, pod vodstvom pevovodje g. I. Hladnika. 1. B. Po točnik: „Dolenjska“, dr. G. Ipavec: „Mrak“ in Ipavec: „Domovini“, vdarja tamburaški zbor. 2. H. Volarič: „Gospodov dan.“ Mešan zbor. 3. Fr. Abt: „Prva pesen“, samospev za visoki glas, poje gospodična Ida Vidic, spremlja na glasoviru g. Hladnik. 4. I. Hladnik: „Popotnikova pesem.“ Mešan zbor. 5. A. Foerster: „Ave Marija“, šesteroglasni mešan zbor iz opere „Gorenjski slavček“, spremlja na glasoviru g. E. Rizzoli. 6. I. Hladnik: „Venček slovenskih pesmij“, in A. Hellman: „Pozdrav pomladi“, valček, vdarja tamburaški zbor. II. Gledališka igra „Stempihar mlajši“. Gluma v jednem dejanji. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Cena prostoro: Sedeži 50 kr.; vstopnina za stoječe 30 kr.; za dijak 20 kr. Preplačila se bodo hvaležno sprejemala z ozirom na dobrodelni namen.

(Senožeska čitalnica) vabi na veselico, katero priredi dne 15. aprila v prostorih g. Mušiča. Vspored: 1. „Lepa naša domovina“, vdarja tamburaški zbor. 2. „Sam ne vé, kaj hoče“, igra v 1½ dejanju. 3. „Kje dom je moj“, vdarja tamburaški zbor. 4. Petje, kvartet. 5. „Domači glasovi“, vdarja tamburaški zbor. 6. Tombola. — Začetek ob ½8 uri zvečer. K mnogobrojni vdeležbi vabi najljubnejše odbor.

(Vabilo k veselici), katere priredi pevsko društvo v Sturiji v nedeljo dne 15. aprila 1894 v prid društvenim namen in v nedeljo dne 22. aprila 1894 na korist družbi sv. Cirila in Metoda v prostorih društva „Edinost“ v Ajdovščini. — Vspored: 1. Winkler „V gaj“, veliki moški zbor. 2. Nedved-Gregorčič „Srce sirota“, samospev za sopran s spremljevanjem glasovira. 3. A. Jaklič „Pevčeva spomladanska“, zbor z bariton-solo. 4. Kücken: „Barcarola“, dvospev za sopran in bas s spremljevanjem glasovira. 5. Opereta „Tičnik“. Po končanem vspredu prosta zabava s petjem. Začetek ob ½8. uri zvečer. Vstop k veselici 30 kr., sedež 20 kr. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

(Kmetijske družbe za Trst in okolico ustanovni shod) vršil se je v nedeljo dne 8. t. m. Shod so sklicali deželna poslanca g. Gorjup in Vatovec ter posestnik Martelanc. Udeležilo se je istega več tržaških mestnih in okoličanskih veljakov, kakor na pr. deželni in državni poslanec Ivan vitez Nabergo, dr. Simon Pertot, profesor Mandić itd. Ker so bila pravila že pripravljena prečitala so se na predlog dr. Pertot-Mandića precej pri tem shodu ter z nekaterimi spremembami

tudi potrdila. Izvoljen je bil tudi izvrševalni odbor, ki ima nalogo predložiti pravila oblastniji v potrdilo. Tekst pravil bode priobčil časopis „Edinost.“ — Ta korak tržaških rodoljubov, ako se vresniči, bode velekoristen, pa ne le za okoličanske kmetovalce, temveč tudi za mestjane, ki imajo posesti v tržaški okolici. Takšno družbo potrebovali so Tržačani že pred več leti in da bi se ustanovila tedaj, bi bili tržaški okoličani na višji stopinji kmetijstva, nego so sedaj. Na vsak način pride v dober čas ta prekoristna družba. Glavna stvar pa bode, izvoliti si v vodstvo družbe takšne moči, ki bodo resnično hotele z veseljem delovati v prosep družbe na splošno korist kmetovalcev. Z veseljem pozdravljamo tudi mi to družbo ter ji kličemo: V dober čas!

Telegrami.

Dunaj, 13. aprila. Cesar je podelil nemškemu veleposlaniku princu Reussu veliki križ Štefanovega reda v brilantih.

Dunaj, 13. aprila. Strajk v opekar-nah družbe „Union“ za stavbeno gradivo poleg Bruna in Liesinga se je končal, ko so se sporazumeli o plačilu.

Dunaj, 13. aprila. Z okrožnico je do-lenjeavstrijsko obrtno društvo povabilo vse tostranske deželne zastope, župane deželnih glavnih mest, trgovske zbornice in indu-strijske korporacije v posvetovanje dne 29. t. m. ob prireditvi avstrijske razstave leta 1898, katera naj bi pokazala brezprimerni prevrat in razvoj v teku poslednjih 50 let, kar vlada sedanji cesar, kako se je preme-nilo duševno, gmotno in humanitetno živ-ljenje.

Dunaj, 13. aprila. Nemški cesar je prišel ob 11. uri na praznično okrašen južni kolodvor. Vsprejeli so ga cesar, 10 nad-vojvod, načelniki vojaških in civilnih oblastev, župan in osonje nemškega veleposlaništva. Cesar in nadvojvode prišli so bili v pruski uniformi s trakom reda črnega orla. Nemški cesar je bil v uniformi avstro-ogerskega hu-zarskega polka. Pozdrav vladarjev je bil jako prijazen, ravno tako pozdrav nemškega ce-sarja s nadvojvodami. Nemški cesar se je peljal na desnici avstrijskega cesarja v od-prtem vozu v cesarski dvorec. Ob vsej poti zbrano mnogobrojno občinstvo je navdušeno s „hoch“-klici pozdravljalo oba vladarja. Vožnja je bila podobna kacemu slovesnemu sprevodu. Hiše, mimo katerih so se vozili, bile so največ ozaljšane z zastavami. V cesarskem dvorcu so cesarja pozdravile na-vožče nadvojvodinje, potem višji dvorniki, Kalnoky, ministerski predsednik Windisch-grätz in drugi ministri. Po prihodu v dvorec sta si oba cesarja menjala obiske. Nemški veleposlanik Reuss se je bil cesarju do Dunajskega Novega mesta peljal naproti. Opoldne je nemški cesar šel v Jožefovo mestno vojašnico, kjer so ga pozdravili korni poveljnik, nadzornik konjice in generali. Ogle-dal je infanterijski polk, ki ima njegovo ime in izrekel svojo zadovoljnost in zahvalo pol-kovniku in častnikom in se na izrecno po-vabilo častnikov vdeležil zajutreka, pri ka-terem so se jedle samo avstroogerske ku-hinjske specialitete.

Opatija, 13. aprila. Nemški cesar se je včeraj zvečer od tod poslovil in odpeljal na Dunaj. Proti predstojniku zdravnišča izrazil se je cesar, da morda pride še drugo leto. Opa-tija, Volosko in Matulje so bili ta večer raz-

svetljene. Namestniku tržaškemu je cesar po-delil kronin red I. vrste.

Budimpešta, 13. aprila. V specialni debati o vladni predlogi o civilnem zakonu vsprejelo se je prvih 27 paragrafov nespre-menjenih, ko so se odklonili vsi predlagani dostavki in popravki.

Rim, 12. aprila. Obravnava proti „Banci Romani“ je razpisana na 2. dan maja.

Umrlj so:

12. aprila. Hermina Faloš, kočjaževa hči, 3 leta, Stre-liške ulice 11, ecclampsie po škrlatici.

V bolnišnici:

11. aprila. Jakob Stamcar, delavec, 62 let, plućnica.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	trakomera v mm	termomera po Celsiusu			
7. u. jut.	732.5	6.0	sl. svzh.	jasno	0.20
12. u. pop.	729.6	19.0	sl. jvzh.	oblačno	dež
9. u. sveč.	731.8	9.4	sl. vzh.		
Srednja temperatura 11.5° za 2.4 nad normalom					

Javno vprašanje.

Dne 8. februvarija t. l. vložil sem pri sl. ma-gistratu s 50 kr. kolekovano vlogo. To vlogo je rešil slavni mestni zastop v seji dne 5. marca t. l.

Ker pa še do danes dne 13. aprila nisem pre-jel pismenega odloka od mestnega zastopa, smatram si v dolžnost, tem potom to polžovo pot javljati ob-činstvu, da se ne bodo druge stranke hudovala, ako se jim pri enakih slučajih morebiti kaj tacega pri-peti, kakor se je meni.

Konečno prosim gospoda, ki ima pri vratih obešene tablice: „Za stranke od 11. do 12. ure“, naj blagohotno omenjene tablice okoli zasuče, da bodo stranke čitale: „Odsoten“, kadar ga ni volja ali kadar je zadržan, da ne bodo stranke po cele ure zaman na njega čakale, ker čas je denar, po-sebno pri malem obrtniku.

V Ljubljani, 13. aprila 1894.

Jožef Regali,
mizar in meščan.

Poslano.

Včerašnji „Slovenski Narod“ objavlja vest, da so se slovenski klerikalci združili z nemškimi naci-onalci in sklenejo z njimi zvezo, da postavijo vkupno kandidate za predstojajoče občinske volitve, ter ime-nuje mene prvega, da sem s sodrugi zastopal pri ti priliki klerikalno stranko. Resnici na ljubo moram objaviti v celi zaderi sledeče pojasnilo.

Odbor kat. političnega društva je sklenil, da se konservativna stranka letošnjih dopolnilnih volitev ne bode udeležila, ter je ta sklep tudi konservativ-nemu obrtnemu društvu oziroma odboru tega društva s prošnjo naznanil, da se temu sklepu pridruži.

Konservativno obrtno društvo je želji odbora kat. političnega društva ugodilo, a zajedno sklenilo osuovati meščanski volilni odbor, ter podpirati tiste kandidate pri bodočih volitvah, katere bode pripo-ročal ta odbor! Te ideje poprijel sem se tudi in kar naravnost izpovem, delal na to, da bi se osno-val tak meščanski odbor. Program tega odbora bil je edino gospodarski, voliti bi se imeli v mestni za-stop močje, katerim ni glavna stvar strast in osebno sovraštvo, temveč edino le blagor mesta. Ta pro-gram dejansko izpolniti bilo bi pa le takrat mogoče, ako bi vsi mestjani sodelovali ne glede na politično barvo, je li kandidat klerikalec, naprednjak ali Ne-mec. Je libil ta namen pravi, ali ne, o tem seveda jaz soditi sam ne morem, za mojo osebo pa vendar izjavim, da sem smatral program za jako zdrav in sicer za takega, katerega bi smel vsak pravično mi-sleči Slovenec podpisati. Istina je, da sem se jaz za svojo osebo brez vsakerega pooblastila od kleri-kalne stranke udeleževal tistih shodov, kateri so imeli ustanoviti omenjeni meščanski odbor res posta-viti lastne kandidate; resnica je tudi, da smo se pri dotičnih shodih razgovarjali o kandidatih, a da bi ostali programu zvesti, postaviti je hotel odbor kandidatom tudi nekatere sedanje občinske zastop-

nike in tudi dva jako zmerna ljubljanska meščana, o katerih se govori, da sta nemškega mišljenja.

Ta ideja nosila je ugoden odmev po celi ljub-ljani in poprijeli so se je tudi nekateri nemško mi-sleči someščani in se kot taki tudi udeležili posve-tovanja, ki se je vršilo dne 11. t. m. v hotelu pri „Maliču.“ Pri posvetovanju pa se je hotel v pro-gram uplesti politični namen, s katerim se navzoči Slovenci niso in ne bodo nikdar sprijaznili, in zato odpadlo je vse nadaljno posvetovanje in pade s tem vred tudi omenjeni program. Končam svoje poja-snilo, a pristaviti moram, da bi nikakor sramotilno ne bilo, ako bi se bili programa vsi volilci oklenili. Vsaj še ni tako dolgo od tistega časa, ko so neka-teri Nemci pomagali radikalcem k zmagi in takrat čul se je marsikateri glas iz radikalnih ust: Dober je vsak glas, ki ga dobimo in z medenim obrazom so kolovodje napredne stranke na dan volitve stis-kali roke strastnim Nemcem. In če bi pri bodočih volitvah oddal kak pošten Nemec meščanskemu kan-didatu svoj glas, to seveda bi bil po nazorih na-predne stranke smrtni greh. O pravica, kje si?

V Ljubljani, dne 13. aprila 1894.

Jos. Prosenc.

Služba cerkovnika in organista

se takoj oddá

na Studencu, pošta Radna na Dolenjskem.

Letni dohodki čez 250 gld in prosto stano-vanje. — Prednost imajo organisti cecilijanskega duha.

Prošnje naj se vložijo pri župnem uradu. Želi se, da se prosilec osebno predstavi. Zadnja želez-niška postaja je Sevnica.

Župni urad M. B. na Studencu,
dné 11. aprila 1894.

215 3—1

M. Lavrič, župnik.

Izvirke: Giesshübl-Puchstein,
zdravilno kopališče pri Karlovih varih.

Prospekti zastoni in franko.

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
ki se po izreku medicinskih avtoritet s poseb-nim vspehom rabi pri boleznih: motenem prebavljenju, želodčnem kataru, slabem že-lodcu, pomanjkanju slasti do jedi, zgagi itd., ter katarah v sapilih, zasliženju, kašlju in (III.) hripavosti. 51 11
Henrik Mattoni, Karlove vari in na Dunaju.

Nalaganje kapitalov.

4% zastavna pisma galiskega zemlji-ško - kreditnega društva, ustanovljenega 1842.

Pupilarno varna, fatiranja prosta, kavoijsko sposobna, tudi za vojaške že-nitvene kavicije porabljava.

Hipotekovana v prvi vrsti, brez izjeme na posestvih vpisanih v deželni desk. Izključena so zagotovila na hiše in kmetijska zemljišča.

Hipotekarna vrednost: Na vsacih 100 gld. za-stavnih pisem pride hipotekarnega pokritja gld. 253 33.

Varnost prve vrste z do prve polovice njih vred-nosti zastavljenimi posestvi, vpisanimi v deželni desk. z zavezo zemljiško - kreditnega društva z vsemi svojimi aktivami in rezervnimi zakladi, poleg tega še kakor pri avstro-ogerski banki s pravico politične eksekucije.

Ta zastavna pisma dobé se vselej po dnevnem kurzu v

J. C. Mayer-ja menjalnici
v Ljubljani. 178 12—8

Dunajska borza.

Dne 13. aprila.

Papirna renta 5%, 16% davka	98 gld. 60 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	98 „ 40 „
Zlata renta 4%, davka prosta	119 „ 45 „
4% avstrijska kronina renta, 200 kron	97 „ 95 „
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1000 „ — „
Kreditne akcije, 160 gld.	855 „ 75 „
London, 10 funtov strl.	124 „ 95 „
Napoleonondor (20 fr.)	9 „ 92 1/2 „
Cesarski cekini	5 „ 89 „
Nemških mark 100	61 „ 12 1/2 „

Dne 12. aprila.

Ogerska zlata renta 4%	118 gld. 10 kr.
Ogerska kronina renta 4%, 200 kron	95 „ 05 „
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	147 „ 50 „
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	158 „ — „
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	197 „ — „
Zastavna pisma avstr. ovr. zem. kred. banke 4%	98 „ 60 „
4% kranjsko deželno posojilo	97 „ 60 „
Kreditne srečke, 100 gld.	199 „ 50 „
St. Genois srečke, 40 gld.	70 „ — „

4% srečke dunajske parobrodne družbe	142 gld. 75 kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	18 „ 40 „
Rudolfove srečke, 10 gld.	22 „ 75 „
Salmove srečke, 40 gld.	74 „ — „
Waldsteinove srečke, 20 gld.	49 „ — „
Ljubljanske srečke	23 „ 25 „
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	151 „ 50 „
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v	2945 „ — „
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	107 „ — „
Papirnih rubeljev 100	134 „ 25 „

Nakup in prodaja

vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.
Zavarovanje za zgube pri izrebanjih, pri izrebanju najmanjša dobitka.
Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba

„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvareh, potem o kursnih vrednostih vseh spekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za dosede kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti

naloženih glavnih.